

תת"ע 5935/06/12 - מדינת ישראל נגד חן מזיא

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

06 ינואר 2014

תת"ע 5935-06-12 מדינת ישראל נ' מזיא
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל

בעניין: מאשימה

נגד

חן מזיא

נאשם

הכרעת דין

אזכה את הנאשמת מחמת הספק.

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום, המייחס לה שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית בעת שהרכב היה בתנועה, עבירה בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן - **תקנות התעבורה**).

נסיבות האירוע בהתאם לכתב האישום היו כי ביום 14.12.2011, שעה 15:48, נהגה הנאשמת ברכב פרטי מסוג "רנו" שמספרו 5091669 (להלן - **רכב הנאשמת**), בצומת הרחובות שנקר ואבא אבן בהרצליה. על פי גרסת התביעה, נסע השוטר רס"מ נג'ם האדי (להלן - **השוטר**), ברחוב שנקר מדרום לצפון ובהגיעו לצומת עם רחוב אבא אבן נעצר אחרי רכב הנאשמת שהיה בעצירה בנתיב המיועד לפניה שמאלה, לרחוב אבא אבן בכיוון מערב. או אז הבחין השוטר בנאשמת כשהיא אוחזת בידה הימנית במכשיר טלפון נייד במקביל לאוזן ימין במשך כל זמן עמידתה ברמזור.

על פי הנטען, משהתחלף הרמזור לירוק, הנאשמת החלה בנסיעה שמאלה לכיוון מערב. השוטר שנסע אחרי הנאשמת, תוך שמירת קשר עין רצוף איתה, הבחין בהיותה עדיין אוחזת במכשיר בידה הימנית בסמוך לאוזן ימין. בשלב זה השוטר הגיע מימין לרכב הנאשמת והורה לה לעצור בצד אחרי הרמזור.

עוד צוין כי היו עם הנאשמת עוד שתי נוסעות ברכב, העבירה הובחנה בבירור, היה אור יום ותנאי ראות טובה ללא גשם או ערפל, חלונות רכב הנאשמת שקופים. מהות העבירה הוסברה לנאשמת.

על פי הרישום בדו"ח, דברי הנאשמת בתגובתה היו: **1. איזה טלפון אין לי טלפון בכלל. 2. הנה הטלפון שלי בתיק השיחה האחרונה הייתה לי בשעה שלוש וכמה דקות. אני לא מסכימה לזה אתה סתם רושם דו"ח. הבת שלי עורכת דין ושתיאן ראו שאני לא עם הטלפון.**

עמוד 1

על פי הנרשם בדו"ח, הנאשמת סירבה לחתום על הדו"ח לאישור קבלתו והוא נמסר לה ביד.

העבירה הינה מסוג ברירת משפט והקנס המוטל בגינה הינו בסך של 1,000 ₪.

הנאשמת כפרה במיוחס לה וניהלה הגנתה.

מטעם התביעה העיד השוטר, אשר ערך את הודעת תשלום הקנס וזו הוגשה כעדות ראשית (ת/1) בהתאם להוראות סעיף 27(א)(1) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן - **פקודת התעבורה**).

מטעם ההגנה העידה הנאשמת, ובמסגרת עדותה הוגש מכתב תלונה מטעמה כנגד התנהגות השוטר באירוע, אשר נשלח לטענתה למשרד פניות הציבור (נ/1), וכן העידה בתה של הנאשמת, דנה מזיא.

דין והכרעה:

1. אין חולק כי הנאשמת נסעה במקום ובשעה הנטענים. הטענה העובדתית כנגד הנאשמת הייתה כי אחזה בטלפון בעת שרכבה היה בתנועה. על כך חל איסור כפי שנקבע בהוראת סעיף 28(ב)(1)(א) לתקנות כי "**בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב - לא יאחז בטלפון קבוע או נייד...**". במקרה דנן לא נטען כי הנאשמת שוחחה בעת הנסיעה, אלא כי החזיקה במכשיר הטלפון, ואף השוטר עמד על כך בעדותו בציינו "**..הפלאפון היה לה ביד ימין, לא יודע אם היא דיברה או לא דיברה, החזיקה את הפלאפון ביד ימין. אני גם ייחסתי החזקה, לא דיבור..**" (פרוט' עמ' 5 שורות 25-26). תכלית האיסור הוסברה ב-**עפ"ת (ת"א) 9847-04-13 תומר ברין נ' מדינת ישראל**, מפי כב' השופט רענן בן יוסף, כדלקמן:

"תכליתה של תקנה 28(ב) במסגרת התכלית הכללית, הינה להבטיח את שליטתו של האוחז בהגה או בכידון ברכבו, בכך שלא יסיר ידיו מהם לצורך תפעול מכשיר הטלפון וכי המכשיר יונח באופן יציב המונע את נפילתו והצורך להגיב לכך."

הנאשמת טענה נחרצות כי היא לא דיברה בטלפון, ואף לא החזיקה בו (פרוט' עמ' 7 שורה 3).

2. הנאשמת טענה כי הדו"ח אינו ברשותה כיוון שהוא נלקח ממנה, לדבריה: "**קיבלתי את הדו"ח. לא הספקתי לקרוא אותו כי הוא נלקח ממני והוא (הכוונה לשוטר) כתב שאני מסרבת לחתום. אין לי אותו פה. קיבלתי את הקנס ואת הנקודות**" (פרוט' עמ' 3 שורות 17-18). גם במכתב התלונה שרשמה הנאשמת (נ/1) ציינה: "**כשהשוטר הגיש לי את הדו"ח לחתימה התחלתי לקרוא (לפני החתימה) ואז הוא חטף ממני את הדו"ח בחזרה ומלמל "את מסרבת לחתום!"**" (נ/1, עמוד שני).

לעומת זאת, ביתה של הנאשמת אישרה בעדותה שהדו"ח כן נמסר, ובלשונה: "**.. כשהוא רצה לתת לנו את הדו"ח לחתום שקיבלנו אותו, אז אמרתי שנקרא לפני שאנחנו חותמות, אמר "הבנתי, אתן לא רוצות לחתום" ודחף לנו את הדו"ח לידיים..**" (פרוט' עמ' 9 שורות 10-12). השוטר העיד כי הדו"ח נמסר לה ביד (פרוט' עמ' 3 שורה 21).

לאור עדות השוטר והבת, והעובדה כי הוגשה על ידי הנאשמת בקשה להישפט, נחה דעתי כי בסופה של ההתרחשות המתוארת, הדו"ח אכן נמסר לנאשמת.

אוסף כי השוטר טען כי עצר את רכב הנאשמת ברחוב משכית בהיותו מימין לרכב, וטענתו זו אומתה על ידי הבת, אשר העידה כי הרכב נעצר לאחר הפנייה ימינה לרחוב משכית.

3. בעדותה, טענה הנאשמת **"יש לי דיבורית באוטו"** (פרוט' עמ' 4 שורה 13). טענה זו לא נרשמה מפיה בתגובתה לדו"ח, ואף לא נטענה על ידי הנאשמת במכתב התלונה (נ/1). בהמשך עדותה, ציינה הנאשמת כי היא הראתה לשוטר שיש לה דיבורית ברכב (פרוט' עמ' 7 שורה 28), אולם בחקירתו הנגדית של השוטר, נמנעה מלעמתו עם אי הרישום מצידו באשר לדיבורית המותקנת ברכב.

4. בעדותה, טענה הנאשמת כי היא **"..נוהגת על רכב גבוה יותר וחלונות כהים.."** (פרוט' עמ' 4 שורה 11), בכוונה לתמוך באפשרות שהשוטר לא היה יכול להבחין בביצוע העבירה הנטענת. מנגד ציין השוטר באופן מפורש בדו"ח כי **"חלונות הרכב שקופים"**.

יצוין כי טענת הנאשמת לגבי החלונות הכהים עלתה לראשונה בעדותה. טענה זו לא נרשמה מפיה בתגובתה לדו"ח ואף לא נטענה על ידי הנאשמת במכתב התלונה (נ/1) ובשל כך זו "טענה כבושה". יתר על כן, הנאשמת לא צירפה כל ראיות שהן להוכחת טענתה. דוגמת צילומים, אישור מהיבואן/סוכנות הרכב על חלונות כהים, או אישור מהגורם שהתקין חלונות אלו. על אף שלא הייתה כל מניעה לצרף ראיות כאלו.

5. תגובתה של הנאשמת לדו"ח, נרשמה בידי השוטר באופן שממנו ניתן להבין כי היו לנאשמת שתי תגובות על ציר הזמן. הראשונה, סומנה במספר סידורי 1 מוקף בעיגול: **"איזה טלפון, אין לי טלפון בכלל"**. והשנייה, סומנה אף היא במספר סידורי, 2, מוקף בעיגול: **"הנה הטלפון שלי בתיק, השיחה האחרונה הייתה לי בשעה שלוש וכמה דקות.."**. בעדותו, חיזק השוטר תיאור זה, ואף הגדיר מפורשות את תגובת הנאשמת ככוללת שתי גרסאות, גרסה ראשונה וגרסה שניה.

משנשאלה הנאשמת על כך בחקירתה הנגדית **"איזו משתי הגרסאות נכונה?"** הסבירה כי לא מדובר בשתי טענות נפרדות, אלא, כלשונה: **"..הכל זה אותו דבר. הוא אמר לי לעצור, הוא הגיע אלי, אמרתי לו 'תראה אין לי טלפון בכלל. הטלפון בתיק' זה המשך של אותו משפט. אין לי טלפון בכלל כי הוא לא היה בשום דרך בחוץ.."** (פרוט' עמ' 7 שורות 29-23).

תיאורה של הנאשמת נתמך על ידי עדות הבת דנה בדבריה **"..די נכנסנו לשוק כי לא היה פלאפון, לא רק שלא היה ולא נברא שהיא דיברה, אלא שהטלפון היה בתיק, שהיה ליד הרגלים שלי.."** (פרוט' עמ' 9 שורות 7-8).

לאור האמור לעיל, איני יכולה לשלול את ההסבר שניתן על ידי הנאשמת, הנתמך בעדות הבת, לפיה למעשה מדובר בטענה אחת.

6. נתתי דעתי לכך שגרסתה של הנאשמת, כי הטלפון שלה היה בתוך התיק, נטענה באופן עקבי ונחרץ, החל בתגובתה הראשונית לדו"ח **"הנה הטלפון שלי בתוך התיק"**, ובהמשך, במספר פעמים בעדותה: **"..שנית, הפלאפון היה בתוך התיק.."** (פרוט' עמ' 4 שורה 13). **"..הפלאפון גם היה בתוך התיק.."** (פרוט' עמ' 5 שורה 15) ואח"כ: **"..הראיתי לו שהתיק על הרצפה והפלאפון בפנים.."** (פרוט' עמ' 6 שורות 22,25).

גרסתה זו של הנאשמת, נתמכת במלואה בעדותה של הבת דנה **"..אלא שהטלפון היה בתיק, שהיה ליד**

הרגלים שלי. אני ישבתי לידה.. " (פרוט' עמ' 9 שורות 7-8).

7. הנאשמת העידה כי היא סברה בתחילה כי השוטר הורה לה לעצור לצורך בדיקה שגרתית, וכך העידה ביחס לדרישת העצירה **"..לפתע שמעתי שאומרים לי לעצור אחרי הרמזור..ביתי שאלה למה, אמרתי שכנראה בדיקה שגרתית. הפלאפונים היו בתיק, נהגתי על פי החוקים ולא יכולתי לחשוב על שום דבר.."** (פרוט' עמ' 6 שורות 21-23).

באופן דומה העידה גם הבת, **"..ביקשו מאיתנו לעצור בצד. עצרנו בצד אחרי כמה מטרים. לא הבנו למה, הנחנו שבדיקה שגרתית.."** בהמשך, תיארה הבת את הפתעתה על ההאשמה בהחזקת הטלפון: **"ככה די נכנסנו לשוק כי לא היה פלאפון.."** (פרוט' עמ' 9 שורות 3-7).

עם זאת, בניגוד לטענת הנאשמת כי נדרשה לעצור בעת שהניידת עמדה מאחוריה **"עוד רגע לפני הרמזור"** (פרוט' עמ' 4 שורה 4), הרי השוטר טען כי דרש מהנאשמת לעצור בעת שנסע מימינה ברחוב משכית. בעדותו טען כי גם אותה עת המשיכה הנאשמת להחזיק בטלפון. טענתו זו בדבר נסיבות עצירת רכב הנאשמת, אומתה על ידי הבת, אשר העידה כי הנאשמת נדרשה לעצור לאחר הפנייה ימינה לרחוב משכית (פרוט' עמ' 9 שורה 3).

8. השוטר נמנע מלציין, הן בדו"ח והן בעדותו בבית המשפט, האם ובאיזה שלב הנאשמת הורידה את הטלפון מאחיזתו בידה הימנית, בסמוך לאוזן ימין. יש להעיר כי השוטר לא הכחיש לגופה את טענת הנאשמת, כי הראתה לו את הטלפון בתוך התיק. יודגש כי אין בכך שהנאשמת הראתה לשוטר את הטלפון הנייד בתוך התיק, כדי ללמד על אי ביצוע העבירה, שכן הנאשמת הייתה יכולה להחזיק בטלפון כנטען נגדה, ולהורידו לתוך התיק לאחר מכן. אולם השוטר לא ציין זאת בדו"ח, או העיד כי הבחין בפעולה זו.

9. בעדותה, טענה הנאשמת כי ביחד עם השוטר היה מתנדב נוסף, אשר טען לא ראה את הטלפון, וכך תיארה זאת: **"..כשיצאתי מהאוטו יצא מהאוטו שלו גם מתנדב, שאלתי את המתנדב אם הוא ראה אותי עם הפלאפון והוא אמר לא. השוטר ישר אמר לו להכנס לאוטו.."** (פרוט' עמ' 6 שורות 26-28). טענתה זו של הנאשמת נשנתה גם במכתב התלונה שרשמה כלהלן: **"בנוסף, אציין שפרט לאותו שוטר היה מתנדב שלכל אורך האירוע היה במבוכה רבה וגם כשיצא מהניידת ופנה לשוטר קיבל תגובה תוקפנית, "תחזור לניידת"! .."** (נ/1, עמ' ראשון).

השוטר נמנע מלהכחיש בעדותו את קיומו של המתנדב הנטען, ומשנשאל על כך בחקירתו השיב **"..לא ציינתי אם הייתי עם מישהו, לא זוכר.."** ובהמשך: **"..לא ציינתי בדו"ח אם היה איתי מישהו או לא ואני לא יכול לזכור את זה. יש משמרות שאני לבד ויש משמרות שאני עם מתנדבים או שוטרים. לא ציינתי את זה בדו"ח.."** (פרוט' עמ' 5 שורות 7-12).

מאידך, השוטר גם לא ציין בדו"ח כי היה לבדו. דבר שיש בו כשלעצמו כדי לחזק את טענת הנאשמת, בדבר קיומו של מתנדב נוסף שהיה עם השוטר בניידת.

ב-עפ"ת (ת"א) 43875-12-10 ירון שקופ נ' מדינת ישראל, ציין כב' השופט רענן בן יוסף:

"כלל הוא, לדעתי, שכל שוטר שהוא עד לעברה חייב לתעד אותה. תרצה התביעה - תצרף אותו כעד תביעה; לא תרצה - לא תצרף אותו. אך הוא חייב לרשום דוח, ולו דוח האומר שלא ראה דבר. העובדה ששני שוטרים עדים לביצוע עברה ורק אחד רושם דוח,

לעולם יש בה פגיעה מהותית ביכולתו של נאשם להתגונן. ההלכה שאליה התייחס בית משפט קמא, בדבר הראיה הטובה ביותר, איננה רלוונטית כמובן, ועל אף האמירות הקובעות שניתן להסתפק בראיה מספקת, היא מתאימה לנסיבות שהיא מתאימה להן. לא לסיטואציות - כך לדעתי - בעיקר לסיטואציות, של עדות מול עדות כמו במקרה שלפנינו, הגם שער אני לכך שיש דעות אחרות, ולא ארחיב בעניין.

בנסיבות המקרה שבפני, לנוכח העובדה שהנאשמת הכחישה עוד מלכתחילה את ביצוע העבירה המיוחסת לה וגרסתה זו נתמכה על ידי בתה, אני סבורה כי העדר מזכר מטעמו של המתנדב ואי העדתו הינם בעלי נפקות, ויש בהם כדי לפעול לחובת התביעה.

בסופו של יום, לאור הגרסאות הסותרות, הטענה שמלכתחילה השוטר הבחין בעבירה בהיותו מאחרי הרכב, והעדר מזכר מטעם המתנדב, לא ניתן לקבוע כי העבירה המיוחסת לנאשמת הוכחה מעבר לספק סביר, ועל כן אזכה את הנאשמת מחמת הספק.

ניתנה היום, ה' שבט תשע"ד, 06 ינואר 2014, במעמד הצדדים.